

A negyvenedik vers rejtett története – Harmincegyedik szám

Ezékiel tizenkettedik száma

Jeff Pippenger

2026-09-20

Az előző cikk azzal a bekezdéssel zárult, amely így szólt: „A 313-as szövetségi házasság a pápai hatalom végső szövetségi házasságát jelképezi az Egyesült Államokkal — a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének tíz királya közül a legfőbb királlyal; egy két szarvú hatalommal, amelyet Franciaország két szarvú hatalma mintaképez. Az a történelem, amely Klodviggal kezdődött 496-ban, és végül Justinianus 533-as rendeletéhez, valamint a pápaság 538-as trónra emeléséhez vezetett, az 1989-től a vasárnaptörvényig terjedő történelmet ábrázolja.”

Ronald Reagan Klodvig példázta 496-ban, Donald Trumpot pedig I. Justinianus példázta 533-ban. Justinianus rendelete öt évvel azelőtt született, hogy a pápaság 538-ban trónra emelkedett, és a milánói ediktum nyolc évvel az 321-es első vasárnaptörvény előtt adatott ki. Mind a rendelet, mind az ediktum egybeesik mint az a jelzőpont, amely megelőzi a vasárnaptörvényt.

Reagan

1870-ben az olasz csapatok elfoglalták Rómát (1870. szeptember 20.). A Pápai Állam mint területi állam megszűnt létezni, és IX. Pius pápa a „Vatikán foglyává” vált. Mivel nem maradt olyan pápai terület, amelyet szuverén államként ismertek volna el, az Egyesült Államok (sok más országhoz hasonlóan) többé nem tartott fenn hivatalos diplomáciai kapcsolatokat a pápával mint világi uralkodóval. 1951 októberében Harry S. Truman elnök Mark W. Clark tábornokot jelölte az Egyesült Államok vatikáni nagykövetévé. Számos protestáns egyház és szervezet részéről hamarosan erőteljes ellenállás bontakozott ki, mivel úgy érveltek, hogy a kinevezés sérti az egyház és az állam szétválasztásának elvét. 1952 januárjában Clark tábornok visszavonta jelölését.

1984. január 10-én Ronald Reagan elnök és II. János Pál pápa hivatalosan megállapodtak abban, hogy teljes körű diplomáciai kapcsolatokat létesítenek az Egyesült Államok és a Szentszék között. 1984. április 9-én William A. Wilson (aki már korábban is Reagan személyes képviselőjeként szolgált) átadta megbízólevelét, és ő lett az Egyesült Államok első nagykövete a Szentszéknél.

Az 1951-től 1984-ig terjedő harminchárom év során a protestantizmus katolicizmussal szembeni ellenállása szertefoszlott. Azok a „karok”, amelyek 496-ban Klodvig által a pápaság mellett álltak, Reagan előképét adják 1984-től egészen 1989-ig. Klodvig annak a vallásnak (pogányságnak) az eltávolítását jelképezte, amely visszatartotta a pápaságot attól, hogy ismét hatalomra emelkedjék, és 1984-re a protestantizmusnak a pápaság felemelkedésével szembeni ellenállása elvétetett. A „mindennapi” (pogányság) eltávolított, és Pál a pogányság pápasággal szembeni ellenállásának ezt az eltávolítását „hitehagyásnak” nevezi.

A Konstantin császár által jelképezett megalkuvó, jelképes egyház, valamint a 313-tól 538-ig terjedő történelem egy olyan időszakot ábrázolt, amikor az egyház megalkudott, és hitehagyásba süllyedt. Az az „508”-cal jelképezett vallás, amely korábban féken tartotta a pápai hatalom térnyerését, az Egyesült Államok protestánsainak hitehagyását jelképezte. Reagan Klodvig képviselte. 496-ban Klodvig a pápaságnak adta „hatalmát”, ily módon előképezve azt a „szentségtelen szövetséget”, amely a Reagan-években valósult meg. Klodvig az 508-ban bekövetkező „mindennapi” elvételését is jelképezte. Az 508 az 1984-es évet jelképezte.

„A pogányság és a kereszténység közötti e megalkuvás annak a próféciaiban előre megjövendölt „bűn emberének” a kialakulását eredményezte, aki Istennel szembefordul, és fölébe emeli magát. A hamis vallásnak ez a hatalmas rendszere Sátán hatalmának remekműve — annak a törekvésének emlékműve, hogy a trónra üljön, és akarata szerint uralkodjék a földön.” A nagy küzdelem, 50.

Reagan egy 1983-as beszédében közismerten „gonosz birodalomnak” nevezte a Szovjetuniót, és az ateista kommunizmust mélységes erkölcsi és szellemi fenyegetésnek tekintette. II. János Pállal szoros személyes és politikai szövetséget alakítottak ki a szovjet kommunizmussal szemben. Mindkét férfi erkölcsi, sőt gondviselészerű összefüggésekben látta e küzdelmet; Reagan négy szemköt „Isteni Tervről” beszélt a kommunizmus megdöntésére. Reagan érdeklődést tanúsított a fatimai jelenések iránt (különösen a figyelmeztetés iránt, hogy „Oroszország el fogja terjeszteni tévedéseit”), és a két vezető megvitatta közös meggyőződését, hogy Isten meghatározott céllal kímélte meg életüket (mindketten túléltek az 1981-es merényletet), mégpedig a kommunizmus legyőzésével összefüggő céllal.

Krisztus tanítványai

Reagan a Krisztus Tanítványai felekezetben nevelték fel, amelynek alapító atyái közvetlenül azt tanították, hogy a katolicizmus pápája az antikrisztus. Alexander Campbell, a Krisztus Tanítványai egyház legjelentősebb korai vezetője, ismételten az antikrisztussal azonosította a pápaságot. Vitáiban és írásaiban amellet érvelt, hogy a Dániel 7 kis szarva, a Jelenések 13 fenevada és a 2Thesszalónika 2 bűn embere egyaránt Róma pápáira mutat. Ezt az azonosítást nyilvános vitákban is alkalmazta (köztük John B. Purcell katolikus püspökkel 1837-ben folytatott vitájában). Barton W. Stone a pápa uralmát nevezte a valódi antikrisztusnak és a „bűn emberének”. Walter Scott (a mozgalom egy másik korai evangélistája) azt írta, hogy a bűn embere, Róma pápája, a keresztény egyházban fog felemelkedni, és Isten fölé magasztalja magát.

Reagan édesanyja, Nelle, a Krisztus Tanítványai felekezet buzgó tagja volt, és gyermekkorában ő gyakorolta rá a legfőbb vallási befolyást. Reagan 11 éves korában keresztelkedett meg az Illinois állambeli Dixonban működő Krisztus Tanítványai gyülekezetében, és tizenévesként is tevékenyen részt vett annak életében (beleértve a vasárnapi iskola tanítását is). Az Eureka College hallgatója volt, amely a Krisztus Tanítványai felekezethez kapcsolódott.

„Azok, akik összezavarodnak az ige megértésében, akik nem látják meg az antikrisztus jelentését, bizonyosan az antikrisztus oldalára helyezik magukat. Most nincs idő arra, hogy a világhoz alkalmazkodjunk.” Kress Collection, 105.

Reagant előképezte Klodvig, valamint Nagy Konstantin megalkuvása is. Reagan volt továbbá az utolsó nyolc elnök közül az első az 1989-ben beköszöntött vég idejétől számítva. Mint az utolsó nyolc elnök közül az első, Donald Trumpot jelképezi, aki Reaganhez hasonlóan mélységesen összezavarodott a pápaság valódi céljait, valamint azt illetően, hogy valójában kicsoda a pápaság.

Vajon járhat-e két ember együtt, ha nem egyeztek meg? Ámós 3:3.

A Dániel könyve tizenegyedik fejezetében szereplő hatodik és egyben utolsó szövetségi házasság abban a történelmi folyamatban következik be, amely a vég idején, 1989-ben kezdődik, és Donald Trump történetével ér véget.

„Azokban a jelenleg folyamatban lévő mozgalmakban, amelyek az Egyesült Államokban arra irányulnak, hogy az egyház intézményei és gyakorlatai számára megszerezzék az állam támogatását, a protestánsok a pápisták nyomdokait követik. Sőt mi több, ajtót nyitnak a pápaság előtt, hogy a protestáns Amerikában visszaszerezze azt a többséget, amelyet az Óvilágban elveszített.” The Great Controversy, 573.

A 313-as házassági szövetség és a milánói ediktum összhangban áll 533 történetével, és Justinianus 533-ban hozott rendeletét ismét végrehajtja majd egy magát kereszténynek valló kormányzat, amely már nem érti, hogy a pápai hatalom keresztény intézményként való azonosítása jobb esetben önellentmondás, rosszabb esetben pedig végzetes téveszme.

Egyház és Állam

Kr. e. 457-ben Artaxerxész harmadik rendelete visszaállította a nemzeti szuverenitást mind a politikai, mind a vallási hatalom tekintetében.

Te pedig, Ezsdrás, Istened bölcsessége szerint, amely kezeden van, rendelj előljárókat és bírakat, hogy ítéljék a folyamodon túli egész népet, mindazokat, akik ismerik Istened törvényeit; és tanítsátok azokat, akik nem ismerik azokat. És bárki, aki nem teljesíti Istened törvényét és a király törvényét, azon haladéktalanul hajtsák végre az ítéletet, akár halálra, akár száműzésre, akár vagyonekobzásra, akár fogságra. Ezsdrás 7:25, 26.

A harmadik rendelet felhatalmazást adott arra, hogy ítéletet és büntetést hajtsanak végre mind Isten törvényei, mind a király törvényei alapján. Ez a rendelet jelölte meg a kétezer-háromszáz éves prófécia kezdetét, amely 1844. október 22-én zárult le, amikor Krisztus hirtelen eljött az Ő templomába. Ugyancsak ez jelölte meg egy kétszázötven éves prófécia kezdetét, amely i. e. 207-ben ért véget, az i. e. 217-ben vívott raphiai és az i. e. 200-ban vívott paniumi csata közötti történelemben. A polgári és a vallási szuverenitás i. e. 457-ben történt helyreállítása egy kettős alfát azonosít, amely két ómega-beteljesedésre talál. Mindkét ómega-beteljesedés egy bezárt ajtót képvisel; az egyik a protestáns szarv, a másik a republikánus szarv számára.

Az első, kétezer-háromszáz éves prófécia Isten törvényeit jelképezte, a kétszázötven éves prófécia pedig a király törvényeit. A két prófécia azonosítja a protestantizmus szarvát és a republikánizmus szarvát a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevadán. A földi fenevad republikánus szarva Dániel tizenegyedik fejezete tizenegyedik és tizenhatodik verseinek közepébe van

elhelyezve. A Raphia és Panium közötti tizenhét éves időszakot a Kr. e. 457-ben adott harmadik rendelet kettős prófécijának egyik sarva metszi át. A kettős prófécia azonosítja mind a végső szövetséges nép ítéletét, mind pedig annak a nemzetnek az ítéletét, amelyben ez a szövetséges nép gyökereit találja.

És monda Ábrámnak: Bizonyosan tudd meg, hogy a te magod jövevény lesz olyan földön, amely nem az övék, és szolgálni fogják annak népét; és nyomorgatni fogják őket négyszáz esztendeig. De azt a nemzetet is, amelynek szolgálni fognak, megítélem; és azután kijönnek nagy gazdagsággal. 1Mózes 15:13–14.

Ezékiel könyvében i. e. 573. október 22. előképezi 1844. október 22-ét. Az egyik dátum a vizsgálati ítélet kezdetét jelöli, a másik pedig a jubileumi kürt megszólalását az ítéleti folyamat kezdetén és lezárásakor egyaránt. Mindkét dátum egybeesik, és mindkettő egy bezárt ajtót azonosít. 1844 a szenthely ajtajának bezárását jelképezi, amikor Krisztus belépett a Szentek Szentjébe. I. e. 573 az emberi kegyelmi idő lezárulását jelöli, amikor a megváltott bűn rabszolgái elnyerik szabadságukat, és egy új földet kapnak lakóhelyül.

Ha ezekben az években nem váltják is meg, akkor a jubileum esztendejében szabaduljon fel, ő és vele együtt az ő gyermekei is. Mert Izráel fiai az én szolgálaim; az én szolgálaim ők, akiket kihoztam Egyiptom földjéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 3Mózes 25:54, 55.

Mindkét október 22-e a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény zárt ajtaját jelképezi. Az adventizmusnak adatott kegyelmi idő 1844-ben kezdődött, és a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel ér véget; az Egyesült Államoknak adatott kegyelmi idő szintén a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel zárul le. Mindkét lezárulás összhangban áll október 22-e két tanújával: a 2300 évvel és a kétszázötven évvel.

A Raphia és Panium közötti történelmi időszakban végződő kétszázötven év a két csata közötti időt két szimbolikus számra osztja, amelyek együtt sajátos jelentéssel bírnak. Tíz évvel Raphia után — amelynek jelentése: határvidék —, és hét évvel Panium előtt, amely síkságon vívott csata volt, és ostrommal végződött. A tíz és a hét mint szimbólum több tanúbizonyság alapján a sárkány hatalmát azonosítja. Kr. e. 207 Trumpot, a földi fenevad jelképét, Dániel tizenegyedik fejezetének tizenegyedik és tizenötödik verse közé helyezi, prófétikusan előkészítve őt arra, hogy sárkányként szóljon, amint azt a tízes és a hetes szám együttes megjelenése szemlélteti.

A tizenhét is szimbolikus jelentőségű, és Raphia történetét Paniumon túlra is kiterjeszti, valamint Raphia elé is visszanyúl. IV. Ptolemaiosz Philopatór a Ptolemaioszi Egyiptom királyaként uralkodott Kr. e. 221-től Kr. e. 204-ig, és Kr. e. 217-ben legyőzte Antiochus Magnust Raphiánál. Ptolemaiosz Raphia előtt kezdett uralkodni, és „tizenhét” évig uralkodott. A tizenhét szám egy olyan történelmi időszakot jelképez, amely Raphia előtt kezdődik, és túlnyúl a paniumi csatán és Szidón ostromán egészen az emberi kegyelemidő lezárultáig, amelyet a 330. év jelképez. A szmirnai gyülekezet időszakára vonatkozó kétszázötven éves prófécia a 64. évben kezdődött, és a milánói ediktummal, valamint a 313-as házassági szerződéssel ért véget.

Nagy Konstantin Pergamos gyülekezetének történetét jelképezi, és ez a történet 313-ban kezdődött, és 538-ban ért véget. A kétszázötven éves prófécia 313-ban történt lezárulását követő első „tizenhét” év három útjelzővel rendelkezik. 313 a milánói ediktum volt, 321 az első vasárnapi törvény, és a birodalom megosztását 330 jelöli. A 330 a végső vasárnapi törvényt jelképezi, amely az emberi kegyelmi idő lezárulását jelzi. A tizenhét szám ezért Raphia előtt kezdődik, és jóval Panium és Sidón hadjárata után ér véget. Dániel tizenegyedik fejezetének tizenhatodik verse az Egyesült Államokban hozott vasárnapi törvényt jelképezi.

A smyrnai prófécia az ostrom jelét azonosítja, amely Ezékiel figyelmeztető üzenetének legbelső magva. A vasárnapi törvényt megelőző útjelző, amint azt Jeruzsálem pusztulásának két szemléltetése ábrázolja, az ostrom; ugyanakkor a milánói ediktum is, amely a fenevad képmásának kialakulását kezdi meg.

Az ostrom idején egy szövetségi házassági menet fog bekövetkezni. Ez annak a házassági menetnek egy fraktálja, amely Reagan alatt kezdődött, amint azt Klodvig 496-ban előképezte; ám a házasság felé vezető végső menet az ostromnál veszi kezdetét, összhangban Justinianus 533-as rendeletével és a 313-as milánói ediktummal. Mindkét útjelző megelőzi a vasárnaptörvényt. 313 megelőzte az első vasárnaptörvényt 321-ben, és az 533-as rendelet megelőzte a vasárnaptörvényt az Orléans-i harmadik zsinaton 538-ban. Valamilyen törvényhozási intézkedés fogja betölteni mind Justinianus rendeletének, mind a milánói ediktumnak a prófétai jellemzőit, miközben valamilyen jelképes szövetségi házasság is létre lesz hozva.

Amikor az a rendelet kihirdetetik, akkor már túl késő felkészülni, mert a kegyelmi idő ajtaja a protestáns szarvra nézve éppoly bizonyosan bezárul, mint ahogyan az Egyiptomban megtartott első pászkakor bezárult. Ezt követően a vasárnaptörvény, a következő útjelző nem csupán azt azonosítja, hogy a fenevad képmása teljesen kialakult, hanem a fenevad bélyegének kikényszerítését is. A vasárnaptörvény a kegyelmi idő végét jelzi a republikánus szarv, a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevada számára éppoly bizonyosan, mint ahogyan a páska után a Vörös-tengerben veszett el a fáraó és serege.

A Krisztus előtt 207-ben véget érő kétszázötven év Donald Trumpot azonosítja, akit Antiochus Magnus képvisel, amint felkészül a közelgő hadjáratra, amely a Panium síkságán kezdődik, és Sidón ostromával ér véget. A paniumi csata után a ptolemaioszi hadvezér, az aitoliai Scopas, mintegy 10 000 életben maradt katonával Sidón városába menekült. Antiochus üldözőbe vette, és ostrom alá vette Sidont. Az alexandriai ptolemaioszi kormányzat felmentő sereget küldött, de az kudarcot vallott. Az éhínséggel szembenézve Scopas feladta a várost. Antiochus megengedte Scopasnak, hogy távozzék; Scopas később visszatért Egyiptomba, ahol végül hazaárulás és sikkasztás vádjával kivégezték. Sidón ostroma beteljesítette Antiochus Coelé-Szíria feletti hódítását Panium után.

White testvér Uriah Smith Daniel and the Revelation című könyvét „Isten segítő kezeként” azonosítja. Smith Antiochus kétlépcsős hadjáratát Dániel tizenegyedik fejezetének tizenegyedik és tizenötödik verseihez fűzött magyarázatában azonosítja.

Egyiptom ifjú királyának nevelését a római szenátus M. Emilius Lepidusra bízta, aki gyámjául Aristomenést, annak az udvarnak idős és tapasztalt államférfiát rendelte. Első intézkedése az volt, hogy gondoskodják a két szövetséges király, Philip és Antiochus fenyegető betörése elleni védelemről.

„E célból Scopast, Aitólia híres hadvezérét, aki akkor az egyiptomiak szolgálatában állt, szülőhazájába küldte, hogy erősítést toborozzon a hadsereg számára. Miután sereget szervezett, bevonult Palesztinába és Koilé-Szíriába (mivel Antiochos Attalossal vívott háborút Kis-Ázsiában), és egész Júdeát Egyiptom fennhatósága alá vetette.

„Így kerültek úgy a dolgok, hogy beteljesedjék az előttünk álló vers. Mert Antiochus, felhagyva Attalus elleni háborújával a rómaiak parancsára, gyors lépéseket tett Palesztina és Coelé-Szíria visszaszerzésére az egyiptomiak kezéből. Scopast küldték ellene. A Jordán forrásvidékének közelében találkozott a két hadsereg. [Panium] Scopas vereséget szenvedett, Sidónig üldözték, és ott szoros ostrom alá vették. Egyiptom három legkiválóbb hadvezérét küldték el legjobb csapataikkal, hogy felmentsék a várost az ostrom alól, de eredmény nélkül. Végül Scopas, amikor az éhínség sovány és megfoghatatlan rémképében olyan ellenséggel találta magát szemben, amellyel nem volt képes megküzdeni, kénytelen volt megadni magát azon gyalázatos feltétel mellett, hogy csupán az életét kímélik meg; mire őt és tízezer emberét megengedték elvonulni, kifosztva és mezítelenül. Itt valósult meg, hogy az északi király elfoglalta a legerősebben megerősített városokat; mert Sidón fekvését és védműveit tekintve egyaránt ama idők egyik legerősebb városa volt. Itt mutatkozott meg, hogy a dél fegyveres ereje nem tudott ellenállni, és kudarcot vallott az a nép is, amelyet a déli király kiválasztott; nevezetesen Scopas és aetoliai seregei.” Daniel and the Revelation, 257, 258.

A kétszázötven év, amely Kr. e. 207-ben ér véget, Donald Trumpot azonosítja. A kétszázötven éves prófécia, amely 313-ban végződik a kelet és nyugat közötti szerződéses házassággal és a milánói ediktummal, a fenevad képmásának az Egyesült Államokban való kialakulását azonosítja. A pergamoni gyülekezet, amely 313-ban kezdődött, azt a történelmi időszakot jelképezi, amikor a kereszténység a pogányság vallásával kötött kompromisszum révén hitehagyásba esett, még mielőtt a pápai hatalom elfoglalta volna a trónt. Pergamon és a 313. év előképe annak a kompromisszumnak, amelyet a fenevad képmásának az Egyesült Államokban való kialakulása képvisel. Ez a kereszténység és a pápai Róma közötti kompromisszumot jelképezi, mert a katolicizmus vallása nem több és nem kevesebb, mint keresztény intézménynek álcázott pogányság. A kétszázötven éves prófécia, amely 1776-ban kezdődött és ebben az évben ér véget, szintén az Egyesült Államokkal foglalkozik. Így mind a három kétszázötven éves prófécia a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének földi fenevadával kapcsolatos valamely prófétikus aspektust tárgyalja, és mindhárom a tizenhetes számmal jelképezett prófétikus vonalakon belül ér véget.

A vasárnaptörvény az az idő, amikor az Egyesült Államok sárkányként szól; és egy nemzet szólása törvényhozó és igazságszolgáltató hatáságainak cselekvésében nyilvánul meg.

„A nemzet „szólása” a törvényhozó és bírói hatáságainak cselekvését jelenti.” A nagy küzdelem, 442.

Trump sem bírói, sem törvényhozói hatalommal nem bír, ezért a hamarosan eljövendő vasárnapi törvényt a Kongresszus valósítja meg. Mindazonáltal minden olyan cselekedet, amely támogatást nyújt a pápai hatalomnak, a vasárnapi törvényt jelképezi. Az 533. évi rendelet és a 313. évi ediktum annak az időszaknak a kezdetét jelölik, amikor a fenevad képmása formálódik. E folyamat betetőzése a hamarosan eljövendő vasárnapi törvény, és Jézus mindig a kezdettel szemlélteti a véget; ezért Trump olyan végrehajtási rendelet útján tett lépése, amely bármiféle „engedményt” adna a bibliai prófécia antikrisztusának, annak a mozgalomnak az alfáját jelképezné, amely csak az ómegánál ér véget, amikor az Egyesült Államok „annyira megtagadja kormányzati elveit, hogy vasárnapi törvényt hoz”.

„Sokan vannak, még azok között is, akik részt vesznek a vasárnap kikényszerítését célzó mozgalomban, akik vakok az e cselekedet követő következményekre. Nem látják, hogy közvetlenül a vallásszabadság ellen mérnek csapást. Sokan vannak, akik soha nem értették meg a bibliai szombat igényét és azt a hamis alapot, amelyen a vasárnapi intézmény nyugszik. Minden, a vallási törvényhozást támogató mozgalom valójában engedmény a pápaság irányában, amely oly sok korszakon át állhatatosan hadakozott a lelkiismereti szabadság ellen. A vasárnap megtartása mint úgynevezett keresztény intézmény „a törvénytíprás titkának” köszönheti létét; kikényszerítése pedig tényleges elismerése lesz azoknak az elveknek, amelyek a romanizmus legfőbb sarokkövét alkotják. Amikor nemzetünk oly módon tagadja meg kormányzatának alapelveit, hogy vasárnapi törvényt alkot, a protestantizmus ezzel a cselekedettel kezeti fog a pápasággal; ez nem lesz egyéb, mint életet adni annak a zsarnokságnak, amely régóta sóvárogva lesi az alkalmat, hogy ismét előtörjön az aktív önkényuralomba.” Testimonies, 5. kötet, 711.

Bármely, „a vallási törvényhozást támogató mozgalom valójában engedmény a pápaság javára”, és ezek a mozgalmak a hamarosan bekövetkező vasárnapitörvényt megelőzően jelennek meg.

„Az e nap imádatát kikényszerítő rendeletnek az egész világra ki kell terjednie. Korlátozott mértékben már ki is adatott. Több helyen a polgári hatalom a sárkány hangján szól, miként a pogány király szólt a héber foglyokhoz.” Signs of the Times, 1897. május 6.

A következő cikkben folytatjuk ezeknek a dolgoknak a tárgyalását.